

Sygn. akt II Ka 340/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2021 r.

Sąd Okręgowy w Krośnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Janusz Szarek

Protokolant: st. sekr. sądowy Renata Walczak-Wójcik

przy udziale **Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Krośnie – Patrycji Trznadel**

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2021 r.

sprawy **V. W.**

córki J. i B., ur. (...) w S.

oskarżonej o czyn z art. 77 pkt 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości w zw. z art. 12 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej i oskarżoną

od wyroku Sądu Rejonowego w Krośnie z dnia 30 czerwca 2021 roku,
sygn. akt II K 730/19

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy,

II. zasądza od oskarżonej V. W. na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł /dwadzieścia złotych/, a nadto opłatę za II instancję w kwocie 60 zł /sześćdziesiąt złotych/.

UZASADNIENIE		
Formularz UK (...)	Sygnatura akt	II Ka 340/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	(...)	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Krośnie z dnia 30 czerwca 2021 r. sygn akt II K 730/19

1.2. *Podmiot wnoszący apelację*

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. *Granice zaskarżenia*

1.1.1. <i>Kierunek i zakres zaskarżenia</i>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. <i>Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w	

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt (...) k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. **Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
(...).1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
(...).1.(...).1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt (...).1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt (...).1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Z treści osobiście sporządzonej przez oskarżoną V. W. apelacji wynika, iż oskarżona, pomimo nie sformułowania zarzutów przeciwko rozstrzygnięciu, w istocie kwestionuje prawidłowość ustaleń faktycznych, w oparciu o które Sąd Rejonowy w Krośnie uznał ją za winną przestępstwa z art. 77 pkt 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości w zw. z art. 12 § 1 k.k. W ocenie oskarżonej zarzucane jej zaniedbania stanowią wyłącznie błędy techniczne, wynikające z braku czasu i nie mają charakteru zawinionego z jej strony.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Stanowisko oskarżonej w tym zakresie jest nieuzasadnione. Przede wszystkim wskazać należy, co trafnie wychwyił Sąd Orzekający w uzasadnieniu wyroku, iż oskarżona, pomimo formalnego nie przyznania się do postawionego jej zarzutu, w istocie potwierdza ustalenia faktyczne będące podstawą przypisania jej sprawstwa, bezskutecznie usiłując się usprawiedliwić i uwolnić od odpowiedzialności karnej. Wyjaśniła		

bowiem, iż zarzucane jej błędy są błędami „technicznymi”, a ich popełnienie wynikało z braku czasu, zauważyła iż nikt nie respektuje ustawy o rachunkowości, natomiast sama nie ewidencjonowała na bieżąco operacji gospodarczych, a robiła to wtedy, gdy miała czas. Wyjaśnienia oskarżonej w zakresie, w jakim przyznała, iż nie prowadziła ona księgowości w prawidłowy sposób, potwierdzenie mają w zeznaniach świadków B. S., E. K., M. G. (1), M. P., A. N., M. B., M. G. (2), E. S., czy też B. Z.. Wiarygodność ww. świadków nie budzi żadnych wątpliwości, tym bardziej że świadkowie ci legitymują się szeroką wiedzą i znajomością praktyki w zakresie księgowości.

Świadkowie ci ewidentnie wskazali, iż nieprawidłowości w prowadzonej przez oskarżoną księgowości wynikały z braku wiedzy oskarżonej dotyczącej rachunkowości budżetowej, nieprawidłowości te były tak oczywiste, iż „rzucały się w oczy” (tak B. S.), dokumentacja księgowa podczas jej kontroli wysypywała się z szafy (tak E. K.), oskarżona zajmowała się karierą polityczną i nie wywiązywała się ze swoich obowiązków (tak M. G. (1)), bałagan w dokumentach uniemożliwiał kontrolę, stwierdzone błędy stanowiły podstawę rachunkowości (tak M. P.), księgowość była nierzetelna (tak M. B.), a ilość niezgodności była porażająca (tak B. Z.).

Przeszkodą w prawidłowym prowadzeniu przez oskarżoną dokumentacji księgowej była z jednej strony niewiedza oskarżonej i brak praktycznego doświadczenia w księgowości budżetowej oraz zaangażowanie się oskarżonej w

działalność polityczną i równoległe z pracą prowadzenie na zlecenie księgowości u innych podmiotów, a z drugiej strony brak wsparcia ze strony pracodawcy i nie udzielenie jej w tym zakresie pomocy.

Wobec zatem wskazanych dowodów, ich jednoznaczności i kategoryczności dopuszczonych przez oskarżoną, sprawującą funkcję głównej księgowej, uchybień w prowadzonej przez nią księgowości, przypisanie jej sprawstwa zarzucanego czynu jest konsekwencją właściwej oceny dowodów i prawidłowych ustaleń faktycznych w sprawie.

Bezpodstawnie przy tym oskarżona zarzuca, iż odpowiedzialność za nierzetelnie prowadzoną w (...) nr (...) w K. księgowość winna ponosić wyłącznie M. C., będąca Dyrektorką (...)u. Oskarżona V. W. zajmowała samodzielne stanowisko pracy jako główna księgowa (...) nr (...) w K. i to na niej ciążył obowiązek prowadzenia księgowości zgodnie z przepisami ustawy o rachunkowości. M. C. poniosła także odpowiedzialność karną, lecz z tytułu nieprawidłowego nadzoru nad księgowością prowadzoną przez oskarżoną.

Wniosek		
Oskarżona wniosła o jej uniewinnienie.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		

<p>Wniosek jest zupełnie pozbawiony zasadności. Przeprowadzone postępowanie dowodowe w sprawie, a następnie właściwa ocena dowodów jednoznacznie potwierdzają sprawstwo i winę oskarżonej co do przypisanego jej występkę z art. 77 pkt 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości w zw. z art. 12 § 1 k.k. k.k. Sąd Odwoławczy w pełni podziela stanowisko Sądu Orzekającego wyrażone w zaskarżonym wyroku, zatem wniosek o jego zmianę poprzez uniewinnienie oskarżonej jest oczywiście bezzasadny.</p>		
<p>3.(...).</p>	<p>Obrońca oskarżonej V. W. zarzucił obrazę przepisów postępowania, mająca wpływ na treść wyroku, tj.:</p> <ul style="list-style-type: none"> - art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, sprzeczną z zasadami logiki, prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego ocenę dowodów, a to poprzez bezzasadne przyznanie waloru wiarygodności zeznaniom świadków A. N., M. B., B. Z. i M. P. w części dotyczącej braku opisanego dokumentów, dużej liczby błędów w prowadzeniu dokumentacji księgowej oraz istotności tych błędów, w sytuacji gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a to zeznań pozostałych świadków wynika, że oskarżona z powodu konieczności dokonywania korekt dokumentacji prowadzonej przez poprzednią główną księgową oraz nadmiernego obciążenia przez M. C. innymi obowiązkami nie wchodzącymi zwyczajowo w zakres działania głównej księgowej, nie była w stanie „technicznie” wykonywać bieżących obowiązków głównej księgowej; - art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, wybiórczą, sprzeczną z zasadami 	<ul style="list-style-type: none"> # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

logiki, prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, skutkującego błędnym i niewynikającym z dowodów uznaniem, że V. W. podejmując pracę w (...) nr (...) w K. miała pełną świadomość zakresu powierzonych jej obowiązków, podczas gdy w pisemnym zakresie obowiązków z dnia 23 marca 2016 r. wprowadzono zapis o wykonywaniu zadań zleconych przez przełożonego, który był nadużywany przez M. C. i prowadził do nadmiernego obciążenia V. W. obowiązkami, które zwyczajowo nie są wykonywane przez główną księgową;

- art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, sprzeczną z zasadami logiki, prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego ocenę dowodów, a to poprzez bezzasadne przyjęcie, że należyta organizacja pracy, systematyczność i rzetelność w wykonywaniu nałożonych obowiązków pozwoliłoby V. W. na prowadzenie ksiąg rachunkowych zgodnie z przepisami ustawy, podczas gdy oskarżona z uwagi na nieprawidłowości w prowadzeniu dokumentacji księgowej przez R. L. (jej poprzedniczki) zmuszona była dokonywać wielokrotnych korekt dokumentacji, nawet do kilku lat wstecz;

- art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. w zw. z art. 5 § (...) k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego rewidenta, pod kątem ustalenia czy błędy określone przez pokrzywdzonego miały charakter błędów technicznych czy merytorycznych, co w konsekwencji doprowadziło do niewyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy w sytuacji,

	<p>gdy obrońcy oskarżonych o przeprowadzenie takiego dowodu wnioskowali albowiem ewentualne ustalenie, że błędy miały charakter jedynie techniczny skutkowałyby niemożnością przypisania oskarżonej V. W. odpowiedzialności za czyn z art. 77 pkt 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut obrońcy oskarżonej jest oczywiście bezzasadny.</p> <p>Dokonana w niniejszej sprawie przez Sąd Orzekający ocena materiału dowodowego i poczynione ustalenia co do stanu faktycznego, stanowiącego podstawę przypisania oskarżonej dopuszczenia się zarzucanego jej przestępstwa z art. 77 pkt 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości w zw. z art. 12 § 1 k.k., nie naruszają granic swobodnej oceny dowodów, zakreślonych przepisem art. 7 k.p.k.</p> <p>Ocena dowodów nie zawiera bowiem błędów logicznych lub faktycznych oraz nie jest sprzeczna z zasadami doświadczenia życiowego, a tym samym spełniając wymogi zasady swobodnej oceny dowodów, korzystać musi z ochrony przepisu art. 7 k.p.k.</p> <p>W pełni prawidłowo Sąd Orzekający uznał za wiarygodne zeznania świadków B. S., mającej 20 letnie doświadczenie w pracy w zakresie rachunkowości budżetowej, prowadzącej kontrolę pracy oskarżonej w (...) nr (...) w K., E. K., zatrudnionej do pomocy głównej księgowej,</p>		

M. J. oddelegowanej do pomocy oskarżonej, M. G. (1) pracującej w jednym pomieszczeniu z oskarżoną, M. P., A. N. i M. B., prowadzących kontrole dokumentów księgowych DPS nr (...) w K., jak również B. Z., odbierającej od oskarżonej opracowane przez nią sprawozdania. Z zeznań ww. świadków, mających znaczne doświadczenie w zakresie księgowości budżetowej, wynika jednoznaczny obraz pracy oskarżonej, jako głównej księgowej (...) nr (...) w K.. Nieprawidłowości w prowadzonej przez oskarżoną księgowości wynikały z braku wiedzy oskarżonej dotyczącej rachunkowości budżetowej, nieprawidłowości te były tak oczywiste, iż „rzuciły się w oczy”, dokumentacja księgowa podczas jej kontroli wysypywała się z szafy, oskarżona zajmowała się karierą polityczną i nie wywiązywała się ze swoich obowiązków, bałagan w dokumentach uniemożliwiał kontrolę, stwierdzone błędy stanowiły podstawę rachunkowości, księgowość była nierzetelna, a ilość niezgodności była porażająca. Wskazane uchybienia nie wynikają zatem wyłącznie z „błędów technicznych”, czy też braku wsparcia pracodawcy, pomimo znacznego obciążenia oskarżonej, wynikającego także z konieczności korygowania przez nią błędów i uchybień poprzedniej głównej księgowej. Nie sposób bowiem nie dostrzec, iż oskarżona postrzegana była jako osoba nie mająca wiedzy w zakresie księgowości budżetowej, a tym samym praktyki w tym zakresie, nie wykorzystywała należycie czasu pracy angażując się w działalność społeczną, polityczną, jak również realizując zlecenia w zakresie księgowości od podmiotów zewnętrznych. Tym samym linia

obrony oskarżonej, formalnie nie przyznającej się do zarzutu, pomimo wyjaśnienia iż zarzucane jej błędy są błędami „technicznymi”, ich popełnienie wynikało z braku czasu, brak ewidencjonowania na bieżąco operacji gospodarczych wynikał także z braku czasu, robiła to wtedy, gdy miała czas, mająca pozwolić jej na uniknięcie odpowiedzialności karnej, okazała się bezskuteczna.

Dokonana przez Sąd ocena dowodów, przy tak wyraźnej ich jednoznaczności, nie pozostawiających żadnych wątpliwości, nie mogła być inna.

Wskazać należy, iż oskarżona przed formalnym objęciem stanowiska głównej księgowej w (...) nr (...) w K. zaznajomiła się z tematyką i zakresem przyszłych jej obowiązków, akceptując je. Także konieczność dokonywania korekt po jej poprzednicze w żaden sposób nie tłumaczy zakresu i ciężaru stwierdzonych podczas kontroli nieprawidłowości, mających charakter podstawowych błędów w rachunkowości, potwierdzonych w ramach niniejszego postępowania karnego.

Sąd Orzekający dysponował wystarczającym materiałem dowodowym w sprawie w postaci wyjaśnień oskarżonej oraz zeznań świadków – osób z którymi na co dzień pracowała, czy też osób z zewnątrz, dokonujących kontroli jej pracy w związku z informacjami o problemach oskarżonej w rzetelnym prowadzeniu księgowości budżetowej, jak również dokumentacji z prowadzonych kontroli, pozwalającym mu na dokonanie prawidłowych ustaleń w sprawie i w konsekwencji stwierdzenie winy i sprawstwa

oskarżonej zarzucanego jej przestępstwa. Bezzasadnie zatem obrońca oskarżonego domagał się powołania w sprawie biegłego rewidenta, mającego ustalić, czy błędy oskarżonej miały charakter błędów technicznych, czy też merytorycznych. Nie budzi przy tym żadnych wątpliwości, iż uchybienia oskarżonej były przez nią zawinione. Nie sposób bowiem nie dostrzec, iż oskarżona, jak sama przyznała, nie dokonywała bieżącej księgowości operacji gospodarczych, wobec nie przestrzegania ustawy o rachunkowości przez innych pracowników, nie czuła ona takiego obowiązku, księgowane przez nią dokumenty nie zawierały niezbędnych, elementarnych zapisów wymaganych przepisami w księgowości budżetowej, błędy miały charakter rażący i powtarzalny. Wskazane przez Sąd dowody nie budzą żadnych wątpliwości.

Nie jest zatem zrozumiałą podniesiony przez obrońcę oskarżonej i łączony z brakiem dopuszczenia dowodu biegłego rewidenta zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., tj. zasady rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego (in dubio pro reo). Pomijając fakt, że zarzuty obrazy art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. mają charakter rozłączny, gdyż „nie dające się usunąć wątpliwości mogą powstać jedynie wówczas, gdy sąd orzekający, po wyczerpaniu wszystkich możliwości dowodowych, oceni materiał dowodowy zgodnie ze standardami wyznaczonymi przez zasadę swobodnej oceny dowodów” (tak SN w wyroku z dnia 10 października 2013 r. sygn. akt V KK 119/13), stwierdzić zwłaszcza należy, że w judykaturze ugruntowany jest pogląd, że nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazy art. 5 § 2

k.p.k., podnosząc wątpliwości strony co do treści ustaleń faktycznych lub co do sposobu interpretacji prawa. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz in dubio pro reo, nie są bowiem miarodajne tego rodzaju wątpliwości, zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie to, czy w świetle konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. W wypadku zatem, gdy pewne ustalenie faktyczne zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów czy też np. dania wiary lub odmówienia wiary wyjaśnieniom oskarżonego, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo.

Dokonanie ustaleń faktycznych zależnych od dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego lub zeznaniom świadków, nie stanowi naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., a ewentualne zastrzeżenia odnośnie wiarygodności ww. dowodów, rozstrzygane winny być poprzez pryzmat sędziowskiej swobody ocen określonej w art. 7 k.p.k. (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 grudnia 2006 r., II KK 85/06, Lex nr 322867; postanowienie Sądu Najwyższego z 20 września 2006 r., II KK 327/05, Lex nr 202147; postanowienie Sądu Najwyższego z 2 lutego 2004 r., V KKN 207/03, OSNwSK 2004/1/238, czy też Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 9 listopada 2006 r. sygn. akt II AKa 339/06, KZS 2007/1/70). W niniejszej sprawie, w zakresie przypisanego oskarżonej V. W. przestępstwa prowadzenia ksiąg rachunkowych wbrew przepisom

<p>ustawy o rachunkowości, brak jest wątpliwości w rozumieniu ww. przepisu, które nie dały się Sądowi usunąć. Sąd Orzekający w uzasadnieniu wyroku w sposób kategoryczny i jednoznaczny ustalił iż oskarżona nierzetelnie i wbrew wymogom ustawy o rachunkowości prowadziła księgi rachunkowe, nie okazując w tym zakresie najmniejszych wątpliwości.</p>	
<p>3.3.</p>	<p>Obrońca oskarżonej V. W. podniósł zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, będący wynikiem naruszeń proceduralnych, polegający na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów poprzez dokonanie dowolnej, wybiórczej i tendencyjnej, a nie swobodnej oceny uznaniu, iż z zeznań świadków i dowodów z dokumentów wynikało jakoby oskarżona V. W. w sposób umyślny dopuściła się naruszenia art. 77 pkt 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, podczas gdy w rzeczywistości ewentualne błędy miały charakter jedynie techniczny i wynikały z nieprawidłowego funkcjonowania placówki i nadmiernego obciążenia obowiązkami przez M. C..</p> <p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut jest oczywiście nieuzasadniony.</p> <p>Konsekwencją prawidłowo przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego oraz właściwej oceny dowodów są jednoznaczne ustalenia faktyczne w sprawie, stanowiące podstawę</p>	

do przypisania oskarżonej winy i sprawstwa zarzucanego jej przestępstwa.

Linia obrony oskarżonej skutecznie została przełamana, nie budzi zatem żadnych wątpliwości, iż oskarżona, prowadząc jako główna księgowa księgi rachunkowe, nie dostosowała się do wymogów ustawy o rachunkowości. Jej zachowanie miało charakter umyślny, albowiem świadoma była ciężących na niej obowiązków, choćby bieżącego księgowania operacji gospodarczych.

Postawiony zatem zarzut błędnych ustaleń faktycznych stanowi jedynie bezzasadną polemikę z prawidłowym stanowiskiem Sądu Orzekającego wyrażonym w wyroku.

Wniosek

Obrońca oskarżonej V. W. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wniosek jest zupełnie pozbawiony zasadności. Przeprowadzone postępowanie dowodowe w sprawie, a następnie właściwa ocena dowodów jednoznacznie potwierdzają sprawstwo i winę oskarżonej co do przypisanego jej występkę z art. 77 pkt 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości w zw. z art. 12 § 1 k.k. k.k. Sąd Odwoławczy w pełni podziela stanowisko Sądu Orzekającego wyrażone w zaskarżonym wyroku, zatem wniosek o jego zmianę

poprzez uniewinnienie oskarżonej
jest oczywiście bezzasadny.

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok utrzymany został w całości w mocy.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wyrok warunkowo umarzający postępowanie karne należało utrzymać w mocy, albowiem przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe dało podstawę do przypisania oskarżonej sprawstwa i winy zarzucanego jej występkę, przy czym wina i społeczna szkodliwość czynu nie były znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, zaś postawa oskarżonej dotychczas nie karanej pozwala na przyjęcie, pomimo umorzenia postępowania będzie ona przestrzegała porządku prawnego, w szczególności nie popełni ona kolejnego przestępstwa.	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. <i>Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</i>		
1.10. <i>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</i>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
<i>Koszty Procesu</i>		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Na podstawie art. 636 § 2 k.p.k. oraz art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t. jedn. Dz. U. 1983 r., Nr 49, poz. 223), Sąd Odwoławczy zasądził od oskarżonej V. W. na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł, a nadto opłatę za II instancję w kwocie 60 zł.

PODPIS

0.1.1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

0.1.1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżona		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana